

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 224.

Ottende Session.

58de Møde.

Tredagen den 20de Februar.

(Fortsat.)

Alberti (fortsat): Jeg mener, at, dersom Mindretallets Endringsforslag vedtages, saa gaaer det paa den sædvanlige Maade, at Forslaget sendes tilbage til Landsthinget, og om Landsthinget da er samlet eller ikke samlet, det ved hverken den ærede Ordfører eller jeg officielt, og jeg troer, at, naar der skal tales om Grunde, bør der ikke komme Andet end Sigt paa Dm tale, og, skulde det nu ogsaa kunne træffe sig, at denne Lov ikke kommer ud, saa har jeg sør sagt, og det har ikke fundet nogen Modsigelse her fra Thingets Side, at den ærede Minister kan, hvor det er fornødent, afhjælpe denne Mangel ved at give en Bevilling, ved at indrømme en saadan Moderation som den, der her er foreslaaet. Det kan umulig antages, at den ærede Minister vil nægte en saadan Begunstigelse for et Banquierinstitut, naar han ellers finder Institutet funderet og indrettet saaledes, som det bør være. Jeg fatter derfor ikke, at Tiden skulde være en Hindring for at antage, hvad der ellers vilde være rigtigt, og jeg troer virkelig, at der i den Slutningsmåde af den ærede Ordfører: ja, Forslaget kunde være godt nok, men Loven kan ikke komme ud, den kan ikke blive expederet, naar vi gjøre den saa god, som den burde være, ligger endnu en Grund for Mindretallets Forslags Rigtighed. Jeg troer virkelig, at denne Slutning mere taler for vort Forslags Rigtighed, end den kan anvendes derimod.

S. Sage: Jeg troer, at dersom man vil gaae ud fra, at det ved enhver Forandring er nødvendigt at udelukke Muligheden af at omgaae Loven, saa vil man aldrig kunne forbedre nogen Lov. Jeg troer ikke, at det er rigtigt, naar den sidste ærede Taler bestandigt vender tilbage til, at man her vil lette Afgiften for lange og ikke for korte Bexler; thi Reglen vil være den, at Enhver vil søge at faae sine Penge saa hurtigt som muligt; naar han altsaa har korte Bexler i hænde, saa vil han indkassere dem, saasnart det staaer i hans Magt, det vil være en sjælden Undtagelse, at den korte vil blive til en lang Bexel. Naar den ærede Taler har udhævet, at Loven ligesom den øvrige Bexellovgivning — thi hvad der gjælder om denne Lov, gjælder allerede om den bestaaende Bexellovgivning saavel med Hensyn til indenbyes som traasfereede Bexler — vil kunne bruges til at lade en Fordring henstaae i lang Tid, end ogsaa ved en Paategning paa selve Bexlen, saa skal jeg dog bemærke, at man ikke med Sikkerhed kan sige, at en saadan Folge vil indtræde, førend der i saa Henseende foreligger en Højesteretsdom. Dersom en Mand, der har en Bexel i hænde og tegner paa den, at han udsætter sin Fordrings Incassation i 5 Aar, saa faaer Bexlen derved visnok Charakteren af en staaende Obligation. Naar den ærede Rigsdagsmand (Alberti), som er saa overordentlig indviet i Bexelomsætningens Mysterier, vil anvende sin Indflydelse og optræde med den moralske Indignation, han nu føler, naar han møder for Domstolene, og for dem vil søge at gjøre den rette Anskuelse gjældende, og naar det andet ærede Medlem af Mindretallet (D. Müller), der indtager Dommersædet, ligeledes vil an-